

De Kattenkoning

Schrijver:S.C. Dixie
ISBN: 9789402107098
© S.C. Dixie

De Kattenkoning

S.C. Dixie

Fabel :
Een moraliserende vertelling met
dieren of dingen als handelende personen.

P R O L O O G

Domestica

Het verhaal over de Kattenkoning is een fabel, maar eentje met een zwarte en onpure inhoud en omvat alles behalve een zoetsappig einde.

Het is het jaar 4013. De planeet aarde wordt geregeerd door katten, nadat de mensheid ruim 1000 jaar geleden is uitgestorven wegens decennialange aanhouding van de stijgende zeespiegel. Hierdoor is negentig procent van het land zoals u en ik dat kennen, onder water komen te staan. Ruim zeven miljard mensen zijn omgekomen door overstromingen en chaos. Het enige stuk land dat nog bestaat is Domestica, voorheen Siberië.

Tijdens de stijgende zeespiegel zijn langzaam - onmerkbaar bijna - alle katten naar die plek getrokken. De viervoetige - voornamelijk huisdieren - waren in de absolute meerderheid. Vanwege pure uithongering vielen zij de laatst overgebleven mensen aan en aten ze op.

De katten begonnen samen te werken en zagen hun kans schoon. Het is nooit bewezen, maar de katten leken vanaf dat moment allen één kat te gehoorzamen. Een kat van het ras Egyptische Mau: Een van de oudste kattenrassen van de wereld. Een ras dat al ver voor de jaartelling van de mens in Egypte in hoog aanzien stond. De zilveren, zijdeachtige en glanzende vacht heeft een opvallend scherp vlekkenpatroon. Dit patroon is niet ontstaan door gerichte kruisingen, maar altijd al aanwezig geweest.

Decennia kropen voorbij. De katten plantten zich voort en werden steeds intelligenter: ze begonnen een eigen taal te creëren waarmee ze communiceerden. Katten werden steeds ouder en ze bereikten leeftijden van vijftig jaar, werden sterker en al snel liepen ze rechtop op hun achterpoten. Ze bereikten de grootte van het uitgestorven mensenras.

De zogeheten leider van de katten overleed, zijn oudste zoon nam het gezag over. Tweeënveertig jaar later overleed ook deze

leider. Zijn zoon werd de nieuwe heerser, de derde generatie, maar de eerste leider die de titel van koning opeiste.

Eeuwen passeerden. Begin 4013 heerste de dertigjarige Koning Feliks Flavius de Negentiende. De katten in Domestica communiceerden in een taal rijk aan een enorme woordenschat. Het land, het kattenrijk, was in volle bloei. De katten hadden dorpen en steden gebouwd die enigszins vergelijkbaar zijn aan die van de mens: Er waren scholen, winkels, verenigingen, kantoren en vele andere uiteenlopende gebouwen. De katten leefden grotendeels van de vis uit de zee, die in de talloze restaurants werden bereid en geserveerd.

Koning Feliks Flavius de Negentiende woonde in het noordelijke gedeelte van Domestica, in een hagelwit paleis. Het paleis was ontworpen door Koning Feliks Flavius de Zeventiende en de bouw had bijna dertig jaar geduurd. Het kolossale paleis was uitgerust met massiefgouden, uivormige torens. De buitenmuren waren bewerkt door de beste beeldhouwers die Domestica ooit had gekend. Negen katachtige waterspuwers bewaakten het paleis tegen vijanden. De flamboyante spuwsluizen sloten aan op de sfeervolle ornamenten aan de vensterbogen, zuilen en balkons. De onbewaakte ingang van het paleis bestond uit twee enorme bronzen poorten.

Koning Feliks Flavius de Negentiende woonde samen met zijn gemalin (Mehri), zijn vier zonen (Feliks Junior, Azar, Jasper en Casper) en zijn dochter (Jazmyne). Daarnaast had de koning twaalf bediendes in dienst die vorstelijk werden betaald en werkten onder uitmuntende arbeidsomstandigheden.

De kinderen van de koning waren grotendeels vrij in het bepalen van hun levensweg. Ze maakten niet altijd de juiste keuzes, maar leerden van hun fouten (behalve Azar). De koning, de vader van de kinderen, maakte altijd tijd voor hen vrij wanneer het leven ernaar vroeg.

De koning zorgde goed voor het volk. Zijn gemalin en zijn kinderen waren gelukkig, waardoor de koning dat ook was.

Alles veranderde toen Koning Feliks Flavius de Negentiende onverwachts op sterven kwam te liggen...

De Koning en de Raadsman

Het zonlicht stierf weg en verdween uiteindelijk helemaal, zodat ook de laatste straaltjes werden gedooft die op het gezicht van Koning Feliks Flavius de Negentiende hadden geschenen.

Feliks Junior voelde de hand van zijn vader, die hij vasthield, verslappen. Hij vocht tegen zijn tranen. Zijn vader was er niet meer.

De geest van de koning verliet het lichaam terwijl zijn gemalin en zijn vijf kinderen rondom zijn hemelbed zaten. De linkerhand van de overleden koning werd vastgehouden door zijn gemalin. Dikke kristallen tranen rolden over haar sneeuw witte wangen en vielen omlaag tot ze uiteen spatten op haar zijden mousseline.

De rechterhand van de koning werd vastgehouden - bijna fijngeknepen - door zijn oudste zoon. Deze achttienjarige troonopvolger had nu al een even sterk en breedgeschouderd lichaam als zijn vader. Zijn verbluffend blauwe ogen en zorgzaamheid waren het enige dat hij van zijn moeder had geërfd. Zijn felle ogen staken meedogenloos af tegen zijn zwartzilveren tijgervacht.

De twee jongste zonen (Casper en Jasper), beiden vijftien jaar oud, zaten snikkend aan het voeteneinde van het bed.

De beeldschone, zestienjarige dochter (Jazmyne) zat naast haar moeder van wie ze haar hand vasthield en met haar andere hand continu haar tranen uit haar ogen wreef. Op het tijgerkleurige puntje van haar staart na, had ze alles geërfd van haar moeder. Ook zij droeg een zijden mousseline.

De middelste zoon, de zeventienjarige Azar, hield zich afzijdig. Hij stond naast de deuropening met zijn armen over elkaar. Zijn norse blik verraadde zijn karakter. Zoals alle kinderen van de koning keek ook Azar op tegen zijn vader, maar hij liet het nimmer merken. Azar verafschuwde zijn oudere broer uit pure jaloezie vanwege het feit dat zijn oudere broer de eerste troonopvolger was. Bijna zijn hele leven

hoopte hij vurig dat zijn broer eerder zou sterven dan zijn vader, zodat hijzelf de troonopvolger zou worden. Een scala van emoties tekende zich af in Azar's ogen, waaronder verdriet, verbijstering en woede wel de opvallendste waren.

Het werd donker in de kamer. De twee jongste zonen hadden afscheid genomen van hun overleden vader. Mehri kustte de hand van haar man en gaf vervolgens een kus op zijn voorhoofd. Jazmyne volgde haar voorbeeld. Moeder en dochter troostten elkaar toen ze de kamer uit wilden lopen.

'Wil je nog afscheid nemen van je vader?' vroeg Mehri aan Azar, die nog altijd nors met zijn armen over elkaar bij de deuropening stond.

'Dat heb ik al gedaan, op mijn eigen manier,' zei Azar toonvast, en hij liep de kamer uit.

Ook moeder en dochter verlieten de kamer.

Nog altijd vechtend tegen zijn tranen liet Feliks Junior de hand van zijn vader los en legde hem naast zijn lichaam. Feliks Junior voelde iets in zijn handpalm. Hij keek ernaar. Het betrof een opgevouwen brief, die zijn vader kennelijk aan hem had gegeven vlak voordat hij zijn laatste adem had uitgeblazen. Feliks Junior kon het niet opbrengen om de brief op dat moment open te vouwen en stopte het weg in zijn broekzak. Hij stond op en keek naar zijn vader. 'Ik zal u niet teleurstellen, vader.' Feliks Junior's stem beefde van emotie. Hij kustte zijn vader op zijn voorhoofd en verliet stilletjes de kamer.

De ochtendzon kwam glurend als een kind, nog maar net boven de paleistorens van Domestica uit, toen er twee lijkschouwers voor de paleispoort stonden. Een bediende liet de twee katten binnen en begeleidde hen door de vele gangen die het paleis rijk was, tot aan de kamer waar de overleden koning lag.

'Wacht u alstublieft hier. Ik ga de prins halen,' zei de bediende.

De lijkschouwers bleven bij de gesloten deur wachten. Ze keken elkaar even aan, wat er op duidde dat ze waarschijnlijk een gesprek met elkaar wilden gaan voeren, maar ze zwegen. Een van de lijkschouwers zette een zwart koffertje naast zijn voeten op de grond. Niet veel later kwam de bediende terug, vergezeld door prins Azar.

'Goedemorgen, heren,' zei Azar.

'Uwe Hoogheid,' groetten de lijkschouwers, die een bescheiden buiging maakten.

Azar haalde een sleutelbos uit zijn broekzak tevoorschijn. Hij vond de juiste sleutel en opende de deur van de kamer. 'Jullie krijgen twee uur de tijd,' zei hij. 'De bediende houdt de wacht en ik wil op de hoogte worden gebracht voordat jullie het paleis verlaten.'

'Zeker, Hoogheid,' zei een van de lijkschouwers, maar Azar had hen de rug al toegekeerd.

De lijkschouwers betraden de kamer en trokken de deur achter zich dicht. Ze keken naar het hemelbed. Daar lag de koning. Zelfs voor ervaren lijkschouwers, voor wie dit werk routine was, was dit een buitengewoon vreemd moment: Weinig katten hadden dit paleis betreden, en nu stonden ze daar om vast te gaan stellen hoe de machtigste kat van Domestica aan zijn eind was gekomen.

Een van de lijkschouwers schoof een stoel naast het bed, zette daarop zijn koffertje en opende het. De ander stroopte zijn mouwen op. Ze trokken steriele handschoenen aan en begonnen met een uitwendige schouwing. Tegelijkertijd werd er bloed afgenomen zodat dit ondertussen onder een microscoop ontleed kon worden. Ook namen ze monsters van het lichaam, zoals haren en speeksel.

'Stop maar,' zei één van de lijkschouwers plotseling. Hij keek de ander ernstig aan.

'Wijst het bloedonderzoek iets uit?'

'Tetrodotoxine. Hij is vergiftigd.'

'Katalmachtig!'

De schouwers staarden elkaar een moment aan.

'Tetrodotoxine?'

'Geen twijfel mogelijk.'

Beiden slaakten ze een diepe zucht.

'We moeten het de prins vertellen.'

'Het is jou beurt deze keer.'

De lijkschouwers kwamen de kamer uit lopen. De ene had zijn zwarte koffer vast, de andere een dichtgeknoopte vuilniszak met daarin de gebruikte handschoenen.

'Loopt u alstublieft mee naar de prins,' zei de bediende die de wacht had gehouden.

De lijkschouwers volgden de bediende door een gang, een grote beschilderde hal en nog een gang, tot aan een kamer. De bediende klopte op de deur.

'Binnen,' riep een stem.

De bediende trad binnen. 'De lijkschouwers hebben hun taak volbracht, Hoogheid.'

'Laat ze binnen,' antwoordde Azar haastig.

De lijkschouwers traden binnen. De bediende stapte de kamer uit en sloot de deur. Azar zat op een rood bekleedde hoekbank, zijn voeten rustend op een walnotenhouten tafel. Zijn robijnrode blouse hing uit zijn broek. 'Heren...', zei Azar afwachtend.

De lijkschouwer met het koffertje stapte op Azar af. 'We hebben u vervelend nieuws te brengen, Hoogheid.'

Azar gaf de schouwer zijn volledige aandacht.

'Koning Feliks Flavius de Negentiende is door vergiftiging om het leven gekomen.'

'Wat!' schrok Azar. 'Weet je het zeker?'

'Er kan geen twijfel bestaan.'

'Hoe?'

'Heeft uw vader - de koning - de afgelopen achtenveertig uur kogelvis gegeten?'

'Gisteravond. Verdomme!' Meteen dacht Azar aan hetgeen wat de lijkschouwer begon uit te leggen.

'De kogelvis is uiterst giftig door de aanwezigheid van tetradotoxine, een verlamdend neurotoxine. De kogelvis heeft dit te danken aan een bacterie die hij opstapelt in een aantal organen. Bij een verkeerde bereiding wordt het eten van de kogelvis dodelijk. De restaurants in Domestica zijn allen gekwalificeerd om de vis te bereiden en te serveren, wat inhoudt dat moord niet uitgesloten is.'

Azar sloeg woedend met zijn vuist op de houten tafel. Een klein ogenblik wist hij zichzelf te kalmeren om de lijkschouwers de deur te wijzen.

Nadat de lijkschouwers de deur achter zich hadden dichtgetrokken, gooide Azar de tafel omver. De wetenschap dat er een kat schuldig was aan de dood van zijn vader – de koning, erger nog; dat er een kat schuldig was aan het feit dat zijn vader eerder was gestorven dan zijn oudere broer, deed hem doen kokhalzen. Kokend van wraakzucht en woede liep Azar met grote passen de kamer uit. 'Boeten zal hij,' mompelde hij terwijl hij blindelings naar de telefoon toe liep en blindelings de politie opdracht gaf de kok van restaurant *De Zaagvis* onmiddellijk te arresteren. Hoewel het erg ongebruikelijk was dat een prins de politie een direct bevel gaf, gehoorzaamde de politie

van Domestica en vertrokken er twee politiewagens richting het restaurant.

De jongste en minst belangrijke bediende van het paleis rende door de beklede gangen zonder uit te kijken waar ze liep. Hijgend vond ze Prins Feliks Junior, die een toespraak aan het schrijven was.

‘Hoogheid,’ hijgde de bediende. ‘Ik hoorde uw broer, Prins Azar, spreken met de politie. Hij gaf een bevel tot arrestatie van de kok van restaurant *De Zaagvis*.’

Verbijsterd, misschien zelfs overdonderd, stond Feliks Junior op vanachter zijn bureau en liep richting de bediende. Hij legde zijn hand op haar schouder om haar te kalmeren. ‘Arrestatie?’

‘Dat is alles wat ik heb gehoord. Uw broer was woedend.’

Feliks Junior liet de woorden van de bediende tot zich doordringen, maar had er niet het minste idee van wat er aan de hand kon zijn. ‘Bedankt, Esther,’ zei Feliks Junior en hij liep haastig zijn kantoor uit.

De Zaagvis had nog maar net haar deuren geopend voor de klanten, toen twee politiewagens met piepende banden voor het restaurant tot stilstand kwamen. Vier agenten stapten uit. Eén van hen nam een trekje van een sigaret en gooide hem vervolgens op het trottoir. Eén agent bleef bij de ingang staan, de anderen liepen het restaurant binnen. *De Zaagvis* was een chique restaurant waar doorgaans vermogende katten kwamen eten. De tafels waren gedekt met smaragdkleurige tafelkleden. Naast de borden lag een uitgebreid zilveren couvert dat aansloot bij de kandelabers.

Een van de agenten haalde een formulier uit zijn binnenzak en sprak een ober aan die kristalglazen aan het boenen was: ‘Waar is de kok, de heer-,’ hij keek op zijn formulier, ‘-Vloknagel?’

De ober wees. ‘In de keuken.’

De agenten stapten door naar de keuken.

Werktuigelijk bleef de ober het glas dat hij in zijn hand hield boenen, starend naar de agenten die de keuken in liepen.

Een dikke rode kater zonder nek, roerde met een houten pollepel door een haaienvinnensoep die stond te pruttelen op het vuur. De gehele keuken rook naar de kruidige ingrediënten als paddenstoelen, gemberwortel en rode rijstazijn.

‘Bent u Vloknagel?’

Van schrik liet de kok de pollepel in de soep vallen. Verbijsterd keek hij de agenten aan.

‘Bent u de heer Tomas Vloknagel?,’ herhaalde de agent met het formulier in zijn hand.

‘Ja, dat ben ik,’ antwoordde de kok.

‘Sla hem in de boeien!’

Twee agenten duwden Vloknagel met zijn dikke buik tegen het fornuis, trokken zijn polsen achter zijn rug en sloegen hem in de boeien.

‘U wordt gearresteerd op verdenking van moord op Koning Feliks Flavius de Negentiende. U zult zwijgen tot u uw advocaat te spreken krijgt.’

Vloknagel wist niet wat hem overkwam, of acteerde dat bijster goed.

Nog altijd boende de ober hetzelfde glas, toen de agenten met Vloknagel de keuken uit kwamen lopen. Terwijl Vloknagel naar de uitgang werd geëscorteerd keek hij naar de ober, maar zag hem nauwelijks. Overdonderd door de gebeurtenis ging alles als een roes voorbij, anders had hij de ober wel opdracht gegeven het restaurant tijdelijk te sluiten en een bordje op de ingang te hangen met daarop: *tijdelijk gesloten wegens omstandigheden*.

De agenten duwden Vloknagel de politiewagen in en reden weg. Een handjevol katten had zich bij de ingang verzameld om te zien wat er loos was.

‘Binnen!’

Feliks Junior trad binnen in de kamer waar Azar zich stond om te kleden.

‘Broertje, of moet ik al *koning* zeggen?’ zei Azar sarcastisch.

‘Waarom heb jij bevel gegeven een burger te arresteren?’ vroeg Feliks.

‘Alle snorharen. Wat gaat het nieuws toch snel rond. Het is dat ik me er van bewust ben dat de muren hier oren hebben, anders zou ik haast gaan denken dat het personeel afluistert.’

‘Geef antwoord, Azar,’ zei Feliks Junior.

‘Mij kan je niet bevelen, koning,’ zei Azar. ‘Roep de familie bijeen in de eetzaal. Ik zal daar zo meteen vertellen wat er aan de hand is.’

Feliks Junior slikte zijn opkomende woorden van protest in. Hij zoog zijn adem tussen zijn tanden door, verliet de kamer en trok de deur achter zich dicht. Schuddend met zijn hoofd liep hij terug naar zijn kantoor, waar de jongste bediende nog stond.

‘Esther,’ zei Feliks Junior (die als enige de bediendes bij naam noemde). ‘Wil je mijn moeder, broers en zus bij elkaar roepen in de eetzaal? Het is dringend.’

‘Ja, Hoogheid,’ zei Esther met een snelle hoofdbuiging voordat ze het kantoor verliet.

Azar had een zwart colbert over zijn rode blouse aangetrokken. Hij streek met zijn nagels over zijn hoofd, waardoor een gedeelte van zijn haren omhoog bleef staan. Hij liep zijn kamer uit. Enigszins in gedachten was hij een tekst in zijn hoofd aan het opstellen. Op zijn gemak liep hij naar de eetzaal.

Alle leden van het paleis hadden plaatsgenomen aan de lange eettafel. Omdat het al rond het middaguur was, waren bediendes al druk heen en weer geweest met het dekken van de tafel. Ook stonden er al manden op tafel met daarin toast en een schaalje geurige kruidenboter.

Azar kwam de eetzaal binnen gelopen en trok meteen de aandacht van de aanwezigen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Mehri.

Azar hief zijn hand op. ‘Geduld, moeder.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Moeder, broeders, zusje. Ik heb iets op te biechten.’

Iedereen keek gespannen richting Azar.

‘Ik heb deze ochtend een lijkschouwing uit laten voeren op vader.’

‘Wat!’, riep Feliks Junior verbijsterd.

Mehri had waarschijnlijk hetzelfde willen roepen, maar ze sloeg dicht, verbijsterd als ze was.

‘Ben je helemaal gek geworden?’, voegde Feliks Junior eraan toe. ‘Zoiets doe je toch-’

Azar onderbrak hem. ‘Zwijg. Mij beveel je niets! Zo meteen ben je me dankbaar wanneer ik de uitkomst vertel.’

Iedereen zweeg weer, ook Feliks Junior.

Azar vervolgde. ‘Vader is vergiftigd. Vermoord. Gisteravond in restaurant *De Zaagvis*. Het opzettelijk verkeerd bereiden van een giftige kogelvis is hem fataal geworden.’

Mehri merkte dat ze onbewust haar hand naar haar mond had gebracht, geschrokken als ze was.

Even bleef het akelig stil. Azar liet opzettelijk de stilte vallen om het nieuws tot iedereen goed door te laten dringen.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Feliks Junior.

‘Ik heb de beste lijkschouwers van het land laten komen.’

‘Dat heb je gedaan zonder onze toestemming!’ zei Jazmyne plotseling boos.

‘Niemand van jullie had hier toestemming voor gegeven,’ zei Azar. ‘Dan waren we voor eeuwig in de veronderstelling gebleven dat het een natuurlijke dood betrof.’

Jazmyne had tranen in haar blauwe ogen.

‘Ik heb direct opdracht gegeven de moordenaar te arresteren,’ ging Azar verder. ‘Vanmiddag spreekt hij zijn advocaat en morgen zal hij terecht staan.’

‘Morgen al?’ vroeg Feliks Junior verbaast.

‘Dat is onmogelijk,’ voegde Jazmyne eraan toe. ‘Volgens de wetgeving moeten er tien dagen tussen zitten.’

‘De wetgeving wordt bepaald door een koning, en aangezien die er op dit moment nog niet is, heb ik een tijdelijke aanpassing in de wet aangebracht,’ antwoordde Azar.

‘Dat mag helemaal niet!’ riep Jazmyne.

‘Jawel, Jazmyne,’ zei Feliks Junior tevergeefs. ‘Volgens de wet mag een lid van het paleis de wet aanpassen op het moment dat er geen koning is.’ Hij zuchtte. ‘Overmorgen word ik pas aangesteld als nieuwe koning, ik kan er nu niets meer aan veranderen.’

‘Precies,’ zei Azar. Zijn lippen krulden om in een pesterige glimlach.

Jazmyne legde haar hoofd op haar moeders schouder. Feliks Junior haalde peinzend zijn hand over zijn gezicht. Mehri zag het. De enige troostende woorden die ze kon vinden waren: ‘Vanmiddag komt de notaris langs.’

Hoewel niemand, behalve Azar, behoefte had aan de lunch, bleef bijna iedereen zitten, overdonderd door de ontwikkelingen. Feliks Junior was als enige de eetzaal uitgelopen.

Feliks Junior liep door de paleisgangen, piekerend en plannend. Over twee dagen zou hij tot koning worden gekroond. Voor die tijd moest hij zijn toespraak voor het volk hebben geschreven,